

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Widzewa w Łodzi oddalił wniosek o podział majątku wspólnego byłych małżonków A. Ż. i G. Ż. oraz o dział spadku po G. Ż. jak również zawarł rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy odwołał się do podziału majątku wspólnego dokonanego wyrokiem Sadu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 września 2006 r. w sprawie XII C 1334/06. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo, tego że orzeczeniem zostały objęte tylko dwa składniki majątku wspólnego tj. mieszkanie i samochód dział ten miał charakter kompleksowy, a nie częściowy. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadził Sąd Rejonowy do konkluzji, że pozostałym majątkiem małżonkowie podzielili się poza sądem w sposób dorozumiany. I tak jeżeli chodzi o ruchomości stanowiące wyposażenie mieszkania to wprost z oświadczenia złożonego w sprawie XII C 1334/06 przez pełnomocnika A. Ż. wynikało, że G. Ż. miała otrzymać lokal mieszkalny wraz z wyposażeniem. Potwierdził to również wnioskodawca zeznając w charakterze strony w dniu 10 listopada 2015 r. Co więcej w sprawie o rozwód wyraźnie oświadczył, że nie wie czy istnieją jeszcze jakieś składniki majątku wspólnego. Sąd Rejonowy odnosząc się do żądania podziału składników majątku wspólnego w postaci nakładów na ogródek działkowy w Rodzinnym O. Działkowym (...) ustalił, że wnioskodawca zrzekł się tych praw. To samo ustalenie dotyczyło środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych. Natomiast posiadana przez G. Ż. biżuteria stanowiła jej majątek osobisty. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że w dacie orzekania nie istniały składniki majątku wspólnego, które mogłyby podlegać podziałowi. Dlatego też wniosek o podział majątku wspólnego jako bezzasadny należało oddalić. Odnosząc się do żądania działu spadku po G. Ż. Sąd Rejonowy ustalił, że spadkobiercy dokonali zgodnego i kompleksowego podziału majątku spadkowego. Z uwagi na powyższe żądanie wnioskodawcy o dział spadku podlegało oddaleniu jako bezzasadne. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 510 § 1 kpc.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca. Rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji błędne ustalenie, że:

1) wnioskodawca oraz G. Ż. przy podziale majątku w toku postępowania rozwodowego zgodnie podzielili się ruchomościami a wnioskodawca zgodził się by G. Ż. wzięła dla siebie cały majątek wspólny nabyty w czasie trwania małżeństwa, poza samochodem osobowym, który pozostał w jego dyspozycji, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że pomiędzy małżonkami doszło w sposób dorozumiany do podziału majątku w zakresie nieobjętym orzeczeniem rozwodowym;

2) wnioskodawca zrzekł się na piśmie praw do ogródka działkowego nr 107 usytuowanego w ROD (...) przy ul. (...) w Ł. na rzecz G. Z. w sytuacji, gdy na karcie 13 akt załączonej sprawy II Ns 908/07 znajduje się wyłącznie niepotwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma, która w związku z zakwestionowaniem przez wnioskodawcę faktu sporządzenia pisma odpowiadającego jej treści, nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art.245 kpc.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia w zakresie stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Za całkowicie chybione należało uznać podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegające na nieprawidłowym ujęciu stanu faktycznego oraz dowolnej ocenie dowodów, co skutkowało błędnymi konkluzjami i wnioskami w kontekście zgłoszonego pod osąd roszczenia. Przed przystąpieniem do dalszych

rozważań przypomnieć należy, iż w myśl powołanego art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak SN w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II KKN 817/00, opubl. baza prawna LEX Nr 56906)..

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie polemikę z prawidłowymi i nie obciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że małżonkowie A. i G. Ż. podzielili się całym majątkiem a na dzień orzekania przez Sąd Rejonowy nie było składników majątku wspólnego podlegających podziałowi.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sadu Rejonowego, że w sprawie o rozwód sąd dokonał podziału majątku dwóch składników, natomiast co do pozostałych składników małżonkowie podzielili się poza sądem. Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że taka była wówczas wola wnioskodawcy, którego nadrzędnym celem było uzyskanie rozwodu. Wnioskodawca wprost oświadczał nawet w niniejszym postępowaniu, że „oddał żonie wszystko” oraz, że „nie brał niczego ponieważ chciał się rozwieść”. Sąd Okręgowy akceptuje ocenę tych oświadczeń wnioskodawcy przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Za kompleksowym podziałem majątku wspólnego dokonanym przez małżonków (częściowo poza sądem) przemawia także to, że A. Ż. przesłuchiwany w sprawie rozwodowej wyraźnie oświadczył, że nie wie czy istnieją jeszcze jakieś składniki majątku wspólnego małżonków.

Podkreślić trzeba, że na podstawie odesłania zawartego w art. 46 k.r.i.o. i w art. 567 § 3 k.p.c. do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku (art. 680 k.p.c. - art. 689 k.p.c.), zaś w oparciu o art. 688 k.p.c., na podstawie kolejnego odesłania, odpowiednie zastosowanie mają również przepisy o zniesieniu współwłasności (art. 617 k.p.c. - art. 625 k.p.c.). Zasadą wynikającą z art. 1038 § 1 k.c. w zw. z art. 46 k.r.i.o. jest, że sądowy podział majątku wspólnego powinien obejmować całość majątku, a jedynie z ważnych powodów może być ograniczony do części majątku. W sprawie o podział majątku wspólnego między byłymi małżonkami sąd z urzędu, na podstawie art. 567 § 3 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., ustala skład i wartość majątku wspólnego byłych małżonków. Zasadą jest poddawanie podziałowi całej masy majątku wspólnego. Co prawda możliwe jest dokonanie uzupełniającego podziału majątku wspólnego byłych małżonków, jednak po pierwsze jedynie wówczas, gdy ujawnią się składniki majątku nieobjęte uprzednim podziałem, a po drugie uzupełniający podział majątku nie może dotyczyć roszczeń określonych w art. 618 k.p.c. i w art. 567 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom apelacji, w niniejszej sprawie zgromadzony materiał dowodowy daje asumpt do twierdzenia, że małżonkowie dokonali całościowego podziału majątku wspólnego. W zakresie w jakim wymagało to szczególnej formy podział majątku został przeprowadzony przez sąd natomiast w pozostałej części w sposób dorozumiany.

Sąd Okręgowy za nietrafny uznał również zarzut apelacji dotyczących powołania przez Sąd Rejonowy kopii pisma A. Ż. dotyczącego zrzeczenia się praw do ogródka działkowego na rzecz G. Ż.. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonując ustalenia, że wnioskodawca zrzekł się praw członkowskich do ogródka działkowego w RODK (...) na rzecz G. Ż. prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy nie tylko w postaci kwestionowanej kopii pisma, ale również zeznań świadka A. O. oraz dokumentów w postaci: deklaracji członkowskiej, kopii uchwały, kopii wniosku, oświadczeń pisemnych. Warto też zauważyć, że w załączonych aktach II Ns 908/07 (k.12) znajduje się pismo G. Ż. z którego wynika, że A. Ż. zrzekł się praw członka Rodzinnych (...) i wskazał ją jako jedyne użytkownika. Powyższy dokument prywatny zawiera oświadczenie wiedzy byłej żony wnioskodawcy i potwierdza ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy.

Uwzględniając powyższe argumenty, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. Na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. ustalił, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.